

Arrest

nr. 141 138 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 maart 2013 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 juni 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 3 april 2008 te Marokko in het huwelijk met een in België verblijfsgerechtigde Marokkaanse vrouw.

1.2. Op 20 september 2011 wordt verzoeker een visum type D (gezinshereniging) toegestaan. Na aankomst in België wordt hij in het bezit gesteld van de A-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 5 maart 2013 de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het

grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 14 mei 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

☐ *de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).*

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden betreffende stabiele en toereikende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10§5 van de wet van 15.12.1980. Uit de aangebrachte stukken blijkt het volgende:

**de echtgenote geniet sedert februari 2012 onafgebroken werkloosheidssteun*

**voor betrokkene zelf werden geen bewijzen van bestaansmiddelen aangebracht*

Er is geen enkel bewijs dat de echtgenote of betrokkene zelf actief werk zoekt.

Uit een fax d.d. 14.01.2013 van de gemeentelijke administratie van Antwerpen, blijkt dat het koppel resterende stukken zou aanbrengen, maar niet meer opgedaagd is.

Op basis van deze stukken wordt reeds een intrekking van het verblijfsrecht opgemaakt op 22.02.2013.

Op 27.02.2012 brengt betrokkene nieuwe stukken binnen. Aangezien de intrekking d.d. 22.02.2013 nog niet werd betekend, wordt met deze nieuwe stukken nog rekening gehouden. Het betreft:

**een bewijs dat de echtgenote van betrokkene een beroepsopleiding gevolgd heeft van 07.11.2012 tot 21.02.2013 en dat zij deze met vrucht beëindigd heeft.*

Het betreft om "Nederlands voor anderstaligen voor technische beroepen.

** Attesten deelcertificaat Nederlands tweede taal*

**2 pensioenfiches van de echtgenote, een berekening van vakantiegeld op basis van arbeidsprestaties in het jaar 2011.*

Deze stukken zijn onvoldoende bewijs dat actief werk wordt gezocht en wegen niet op tegen het ononderbroken genieten van werkloosheidssteun sedert een jaar.

Wat betreft artikel 11 §2, voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 :

Betrokkene is pas sedert 15.12.2011 in België; dit relatief kort verblijf weegt niet op tegen het manifest niet voldoen aan de voorwaarde van bestaansmiddelen. Voor dezelfde reden is het ondenkbaar dat betrokkene geen banden meer heeft met het land van herkomst. De aard en de hechtheid van de gezinsband zijn twijfelachtig, wat blijkt uit een verslag van de wijkagent d.d. 22.10.2012. De vaststelling dat beiden aangetroffen werden op het adres d.d. 24.01.2013 doet geen afbreuk aan bepaalde vaststellingen op 22.10.2012 (buurtonderzoek toont aan dat betrokkene maar af en toe aanwezig is op het adres, het koppel maakt vaak ruzie, ze worden nooit samen opgemerkt in het straatbeeld).

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden*

Dat de overheid verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag liggen van de beslissing; Dat deze motieven ook afdoende moeten zijn;

Dat ingeval van een werkloosheidsuitkering tegenpartij een behoeftenanalyse dient te maken van het gezin en op basis daarvan dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te zijn van de Belgische staat; Dat zulks in casu niet gebeurde waardoor de beslissing slecht gemotiveerd is;

Dat verzoeker zijn echtgenote bovendien niet aangewezen is op extra hulp van de Belgische Staat;

Dat tegenpartij rekening dient te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband tussen het koppel, de duur van het verblijf en de familiale en culturele en sociale banden in het land van herkomst;

Dat verzoeker momenteel te kampen heeft met psychische problemen en regelmatig dient gehospitaliseerd te worden, waardoor bepaalde vaststellingen door de wijkagent niet zijn kunnen gebeuren; Dat de wijkagent wel degelijk op de hoogte was van het verblijf in het ziekenhuis van verzoeker; dat deze omstandigheid niet terug te vinden is in de motivatie;

Dat verzoeker zijn echtgenote wegens de zorg voor haar echtgenoot haar werk tijdelijk heeft moeten stopzetten, doch de resterende tijd invult met opleidingen;

Dat niet gemotiveerd werd waarom verzoeker nog grote familiale, culturele en sociale banden zou hebben in het land van herkomst;”.

2.1.2. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het ‘*beginssel behoorlijk bestuur*’, van het fair play-beginsel, van het rechtzekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Het beginsel van de fairplay houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen;

Dat er tal van bewijsstukken zijn overgemaakt in de loop van de procedure omtrent de duurzaamheid van de relatie; Dat hier geen rekening mee gehouden werd;

Dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat ze rekening moeten houden met alle elementen in het dossier; Dat de wijkagent weet had van de opnames van verzoeker in het ziekenhuis;

Dat de medische toestand van verzoeker van doorslaggevende aard is in huidig dossier en dat tegenpartij hier rekening mee had moeten houden;

Dat verzoeker reeds in het bezit gesteld werd van een tijdelijk verblijf; dat hij de kans moet krijgen in België verder te genezen, waardoor hij zijn leven met zijn echtgenote verder kan uitbouwen;

Dat het koppel reeds 4 jaar hebben moeten wachten op het visum van verzoeker;”.

2.1.3.1. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.1.3.2. In zoverre verzoeker doelt op een schending van de formele motiveringsplicht, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin

heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.1.3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu werd het verblijf van verzoeker beëindigd op grond van artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;”

Met name wordt geoordeeld dat niet langer blijkt dat is voldaan aan de verblijfsvoorwaarde gesteld in artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband:

“De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Verweerder stelt vast dat de echtgenote van verzoeker een werkloosheidsuitkering geniet, zonder dat verzoeker een voldoende bewijs kon voorleggen dat zijn echtgenote actief werk zoekt en er voor het overige geen inkomsten van het gezin zijn.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker het determinerende motief op grond waarvan zijn verblijf wordt beëindigd, met name dat niet langer blijkt dat is voldaan aan de verblijfsvoorwaarde dat zijn echtgenote beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, als dusdanig niet betwist.

Verzoeker betoogt wel dat verweerder een behoefteanalyse had moeten maken, in de zin dat hij diende na te gaan welke bestaansmiddelen hij en zijn echtgenote nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste van de Belgische staat te vallen, en hieromtrent had moeten motiveren. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker volledig in gebreke blijft te duiden op welke basis een dergelijke behoefteanalyse zich opdroeg. Daarnaast merkt de Raad ook op dat verweerder vaststelde dat enkel inkomsten uit een werkloosheidsuitkering voorlagen die hij, nu niet bleek dat de echtgenote actief werk zoekt, overeenkomstig artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking kon nemen. In de situatie waarin geen bestaansmiddelen voorlagen waarmee overeenkomstig artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet rekening kon worden gehouden, kan niet worden ingezien welk nut een behoefteanalyse nog had. In deze situatie liggen noodzakelijkerwijze geen bestaansmiddelen voor om te voorkomen dat de vreemdeling ten laste komt van het sociale bijstandstelsel. Bij gebreke van bestaansmiddelen die in rekening konden worden gebracht, kon verweerder in geen geval vaststellen

dat alsnog was voldaan aan de vereiste van de bestaansmiddelen. In deze zin blijkt ook niet welk belang verzoeker heeft bij dit onderdeel van zijn middel.

Door verder te stellen dat zijn echtgenote niet is aangewezen op “*extra hulp van de Belgische Staat*” toont verzoeker nog niet aan dat verweerder zich steunde op foutieve gegevens, op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling kwam of met miskenning van de van toepassing zijnde wetgeving.

Verzoeker wijst verder op de bepalingen van artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

De Raad stelt vast dat een eenvoudige lezing van de beslissing tot intrekking van verblijf leert dat verweerder is tegemoet gekomen aan deze bepaling. Hij stelde zo vast dat verzoeker nog maar sinds 15 december 2011 in het Rijk verblijft en dergelijk relatief kort verblijf niet opweegt tegen het manifest niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen, dat het aldus ook ondenkbaar is dat verzoeker verder geen banden meer heeft met zijn land van herkomst en dat de aard en de hechtheid van de gezinsband twijfelachtig is gelet op de vaststellingen in een samenwoonstverslag van 22 oktober 2012 dat uit een buurtonderzoek blijkt dat verzoeker maar af en toe aanwezig is in de gezinswoning, het koppel vaak ruzie maakt en ze nooit samen worden opgemerkt in het straatbeeld.

Verzoeker stelt nog dat verweerder in zijn beslissing nader diende te motiveren waarom hij nog sterke familiale, culturele en sociale banden zou hebben in het land van herkomst. Verzoeker gaat aldus evenwel voorbij aan de motivering in de beslissing tot intrekking van verblijf waarbij wordt overwogen dat het ondenkbaar is dat hij geen banden meer heeft met het land van herkomst gelet op zijn relatief korte verblijf in België, en bijgevolg het gegeven dat hij nog maar slechts relatief korte tijd geleden zijn land van herkomst verliet. Verzoeker gaat als dusdanig niet in op dit gestelde en in casu komt deze motivering de Raad ook niet kennelijk onredelijk voor. Er blijkt op zich ook niet dat enige ruimere motivering in dit verband zich opdrong, nu geenszins blijkt dat verzoeker – in het kader van de door hem aangebrachte bewijsstukken die moesten rechtvaardigen dat hij zijn verblijfsrecht behield – elementen aanbracht die erop wezen dat hij in zijn land van herkomst geen familiebanden of culturele of sociale banden meer heeft.

Verzoeker wijst er verder op dat hij kampt met psychische problemen en regelmatig gehospitaliseerd dient te worden, “*waardoor bepaalde vaststellingen door de wijkagent niet zijn kunnen gebeuren*”. Hij stelt dat de wijkagent wel degelijk op de hoogte was van het verblijf in het ziekenhuis. Hij stelt dat van deze omstandigheid ten onrechte niets is terug te vinden in de motivering van de beslissing tot intrekking van verblijf. Hij merkt ook op dat zijn echtgenote haar werk tijdelijk heeft stopgezet om de zorg voor hem op te nemen. De Raad merkt in dit verband allereerst op dat verzoeker niet duidt welke vaststellingen, die de besluitvorming konden beïnvloeden, door de wijkagent dan wel niet zijn kunnen gebeuren. Dit gestelde mist dan ook de vereiste duidelijkheid. Het gestelde door verzoeker dat de wijkagent op de hoogte was van zijn verblijf in het ziekenhuis vindt verder steun in het administratief dossier, nu uit de politiecontrole van 22 oktober 2012 blijkt dat verzoeker op dat ogenblik niet kon worden aangetroffen gelet op een verblijf in het ziekenhuis. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker aangeeft blijkt evenwel niet dat hierbij sprake was van meerdere opnames. Verzoeker legde verder, in het kader van de door hem voorgelegde stukken die zijn verder verblijfsrecht in het Rijk moesten rechtvaardigen, ook een attest voor van Open School Antwerpen van 24 oktober 2012 waarin onder meer kan worden gelezen dat verzoeker gelet op medische redenen op dat ogenblik geen Nederlandse lessen kon volgen. Niettemin stelt de Raad vast dat deze stukken het bestuur verder niet in staat stelden kennis te nemen van de reden van de toenmalige hospitalisatie of van welke gezondheidsproblemen verzoeker op dat ogenblik had. Uit deze stukken, net zomin als uit de overige voorgelegde stukken, bleek verder ook geenszins dat de echtgenote haar werk stopzette om voor verzoeker te zorgen. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat tijdens een latere politiecontrole op 24 januari 2013 verzoeker alsnog in de gezinswoning kon worden aangetroffen. Er was aldus op dat ogenblik niet langer sprake van een hospitalisatie. Hierbij wordt ook geen melding meer gemaakt van medische problemen of van een zorgbehoefte. De Raad stelt ook vast dat waar verzoeker verschillende stukken aanbracht opdat zijn verblijfsrecht in België niet zou worden beëindigd, hij in dit verband geen medische stukken aanbracht, of stukken dat hij zorg behoefde, en op zich niet kenbaar maakte aan het bestuur dat hij lijdt

aan een gezondheidsproblematiek die op zich verhinderde dat de bestreden beslissingen werden genomen of die een verder verblijf in België noodzaakte. Zo maakte verzoeker op 27 februari 2012 nog allerhande stukken over, doch hierbij geen stukken die nog wezen op een actuele gezondheidsproblematiek. In deze omstandigheden kan de Raad niet vaststellen dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen gegevens voorlagen die wezen op een actuele gezondheidsproblematiek die zich kon verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissingen en waarmee het bestuur ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waaromtrent een verder onderzoek zich opdrong. In deze situatie – waarin bij het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissingen geen stukken voorlagen die wezen op een actuele gezondheidstoestand – blijkt geenszins dat enige motivering zich nog opdrong betreffende het gegeven dat de wijkagent op 22 oktober 2012 vaststelde dat verzoeker op dat ogenblik in het ziekenhuis verbleef of dat met dit gegeven verder nog rekening diende te worden gehouden. In zoverre verzoeker thans alsnog verschillende medische stukken aanbrengt, wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissingen geen rekening houden met de medische stukken die verzoeker hem voorheen niet overmaakte en die hij nu bij zijn verzoekschrift voegt. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681), te meer nu verzoeker ook niet duidt of aannemelijk maakt dat hij niet in de mogelijkheid was deze stukken voor te leggen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen, samen met de overige door hem voorgelegde stukken. Verzoeker geeft thans weliswaar aan dat zijn medische toestand van doorslaggevend belang zou zijn, doch blijft volledig in gebreke aan te tonen dat verweerder op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen kennis had, of diende te hebben, van enige op dat ogenblik actuele gezondheidstoestand die de besluitvorming kon beïnvloeden of dat verweerder zelf in deze enig onzorgvuldig handelen valt aan te rekenen.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat hij in de loop van de procedure tal van bewijsstukken overmaakte omtrent de duurzaamheid van zijn relatie waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden, merkt de Raad op dat niet blijkt dat verweerder ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met bepaalde overgemaakte bewijsstukken in dit verband. Verzoeker blijft op dit punt in gebreke concreet te duiden met welk stuk of welke stukken of met welke concrete elementen ten bewijze van de duurzaamheid van zijn relatie ten onrechte geen rekening werd gehouden. Dit betoog kan dan ook niet worden weerhouden.

Het gegeven dat verzoeker vier jaar moest wachten op een visum is verder niet van aard de onregelmatigheid van de bestreden beslissingen aan te tonen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet. Machtsoverschrijding kan evenmin worden aangenomen.

2.1.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.3.5. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe vast te stellen dat het rechtzekerheidsbeginsel werd miskend. Verzoeker wist immers of behoorde te weten dat indien hij niet langer voldeed aan de

verblijfsvoorwaarden zijn verblijfsrecht kon beëindigd worden. Hij toont verder niet aan dat verweerder door consciëntieus de wet toe te passen is afgeweken van een vaste gedragslijn.

2.1.3.6. Aangezien verzoeker niet aantoont dat het bestuur oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, vertragingsmanoeuvres of overdreven spoed, zou hebben aangewend, kan ook geen schending van het fair play-beginsel vastgesteld worden.

2.1.3.7. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

2.1.3.8. Het eerste en het derde middel zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt als volgt:

“[...] Dat het recht op gezinshereniging dient gerespecteerd te worden;

Dat door het uitvaardigen van de kwestieuze beslissing geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische openbare orde anderzijds;

Dat de kwestieuze beslissing helemaal niet op zorgvuldige wijze genomen werd;”

2.2.2. De Raad merkt op dat artikel 8 van het EVRM evenwel niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het een algemeen recht op gezinshereniging omvat of dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Verwijzend naar de bespreking van het eerste en derde middel stelt de Raad vast dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de Belgische wetgeving inzake gezinshereniging werd miskend door het nemen van de bestreden beslissingen. De Raad kan verder ook enkel vaststellen dat verzoeker op algemene wijze poneert dat verweerder geen juist evenwicht zou hebben geëerbiedigd tussen zijn belangen en het algemeen belang, doch zonder zijn betoog op dit punt nader toe te lichten of elementen aan te brengen die erop wijzen dat geen sprake was van een juist evenwicht. Verzoeker stelt op een al even algemene wijze dat verweerder op dit punt niet de vereiste zorgvuldigheid in acht heeft genomen, doch ook op dit punt concretiseert hij het door hem gestelde niet en duidt zo op geen enkele wijze welke concrete elementen niet of niet voldoende in aanmerking zijn genomen. In ieder geval merkt de Raad verder op dat – daargelaten de vraag naar de hechtheid van de gezinsband en het door verweerder in dit verband gestelde dat deze hechtheid twijfelachtig is, gestelde waarop verzoeker als dusdanig niet ingaat – verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die aantonen dat actueel het gewenste gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn. Zo brengt verzoeker geen noemenswaardige hinderpalen aan die een verderzetting van het gezinsleven zouden verhinderen in zijn herkomstland of elders. Er blijkt niet dat de eventuele medische problemen van verzoeker een verblijf in België noodzakelijk maken. Verzoeker en zijn partner wisten ook, of behoorden te weten, dat verzoekers verblijfsrecht kon worden beëindigd wanneer niet langer was voldaan aan de verblijfsvoorwaarden. Het voorleggen van stukken om aan te tonen dat de echtgenote actief op zoek is naar werk kan in dit verband ook geenszins worden beschouwd als een onoverkomelijke hinderpaal die de gezinshereniging op noemenswaardige wijze belemmert. Dit vraagt zo enkel inspanningen van de kant van de echtgenote om werk te zoeken, zonder dat dit enige resultaatsverbintenis in zich houdt. De voorgelegde stukken tonen ook nog niet aan dat verzoeker een zorg zou behoeven die verhindert dat zijn echtgenote werk zoekt. De bestreden beslissingen verhinderen verzoeker ook geenszins om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen van zodra hij de gevraagde bewijsstukken dat zijn partner actief werk zoekt, kan voorleggen. In deze omstandigheden

wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt. Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS